

Magyar Hírlap
1989. XI. 1

Csöviék a polgármesternél

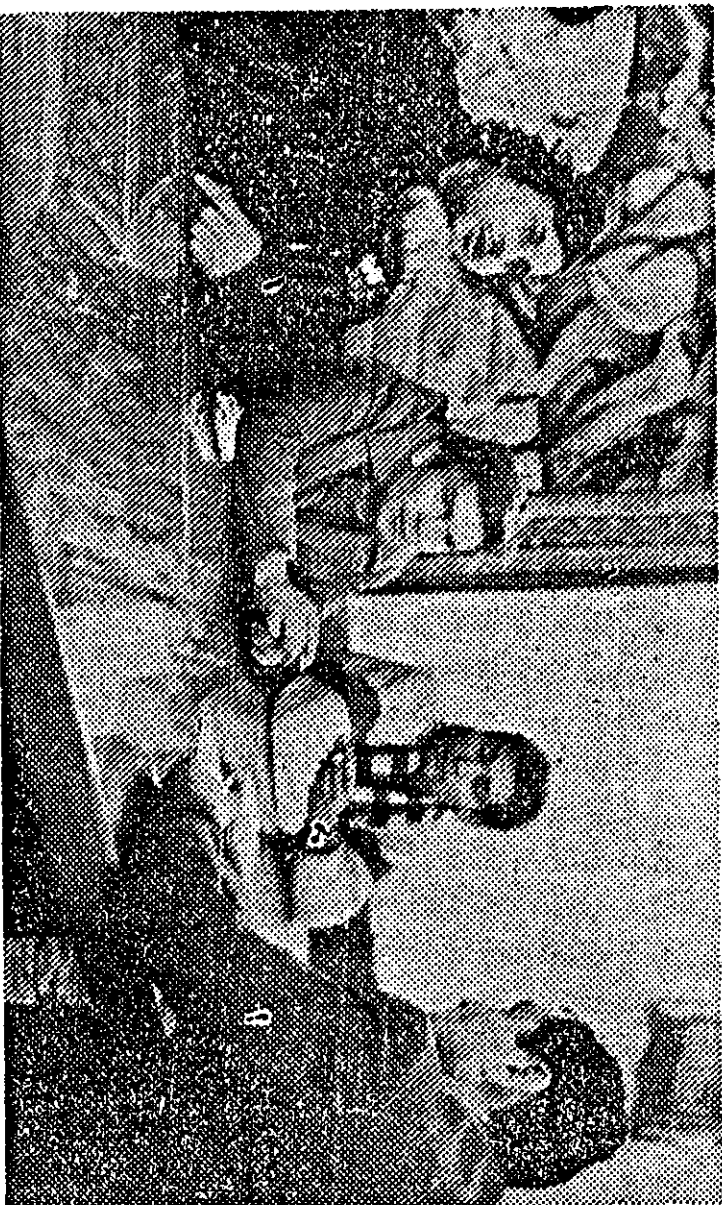

Foto: Habik Csaba

Hajléktalanok háromtagú dele- délután Bielek Józsefhez, a Fő-
gácója — Kis Róka, Cápá és városi Tanács elnökéhez. Segítse-
Csöpi — kopogtatott be tegnap gét kérték abban, hogy mielőbb

megfelelő szálláshoz jussanak.
Dr. Gáspár István, az Elmöki
Hivatal vezetőjének tájékoztatá-
sa szerint a Fővárosi Tanács már
korábban félretett 30 millió fo-
rintot az utcán lakók megsegíté-
sére. A XIII. kerületben szeret-
nének bérbe venni, vagy megvá-
sárolni egy épületet. Hogy az üz-
let sikerül-e az egy hónapon be-
lül kiderül.

Addig is a Fővárosi Tanács el-
nöke a küldöttségnek megígérte,
hogy ma felveszi a kapcsolatot a
kormányval. Amennyiben a tár-
gyalás sikeres lesz és a 30 millió
forinton kívül tudnak egy újabb
épületet a „csövesek”-nek juttat-
ni, akkor azt a mai Esti Hírlap-
ban nyilvánosságra hozza.

(Sz)

(Kommentárunk a 6. oldalon.)

Jegyzet

Sántító érvelés

Nincs ez így rendjén, hogy a XX. század végén Európa kellős közepén, egy közepesen fejlett országban százaknak, ezreknek nincs hajlékuk. Nem tegnap óta nincs fedél a fejük fölött, és igen nagy valószínűséggel, ha a társadalom nem segít — és maguk az érintettek sem próbálnak elfogadható módon, akaratlaltal kikecmeregni ebből a lehetetlen állapotból, akkor holnap és holnap után is — netán az idők végezetéig? — ott fognak heverni a főváros kellős közepén egy aluljáróban.

És követni fogják „példájukat” mások is, Budapesten, az ország más városában, falvainban, olyanok, akik úgyszintén otthon nélkülültek, mert kilökte őket magából a család, vagy éppenséggel ők nem képesek megtenni családjukkal, rokonságjukkal, netán senkijük sincs ezen a világon. Ők valóban rászorulnak a társadalom (az egyházak, a szocietetszolgálatok...) mindnyájunk segítségére. És a jóakarati, a segítőkészség — miként első oldalas hírtünköl is kitéttszik — megvan.

Még sincs rendjén, hogy a budapesti Blaha Lujza téri aluljárót a „kitasztatottak” menedékhelyükké változtatták. (Az meg különösen nincs rendjén, hogy a tévé ugyanezek egyik csoportját még el is kísérté lakásfeltörő akciójukra.) Ugy vélem, az ország-világ szeme láttán takaróikon heverészők érvelése, amely szerint azért nincs munkahelyük, mert nincs lakásuk, és azért nem jutnak fedélhez, mert munkanélküliként nincs semmi jövedelmük — bizony sántít. Annak ellenére, hogy van munkanélküliség ebben az országban, és sajnos, a jövőben csak növekedni fog, az aluljáró „lakói” munkához is, otthonhoz is juthatnának. Mert vannak vállalatok, amelyek keresnek munkáskezet, és hajlandók lennének átvét, szobát is adni nekik munkásszállásaikon. Kellenek takarítók, ételkiosztók a kórházakba, laboratóriumokba, szegédmunkások szövőgyárakba, nyomdai újságcsomagolók, a postának telefonkapcsolók, személyvagon-takarítók a vasútnak stb. Mindezt azokból az újságokból tudom, amelyek szóban, képpel számolnak be az aluljáró világról.